

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku K. C. i A. F.

przy uczestnictwie M. C., P. C., X. Y., J. A. K., Skarbu Państwa - Starosty [...],
N. T., D. C.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie K. C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K. C. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 500 (pięćset) złotych
tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie K. C. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w R., uwzględniającego apelację wnioskodawczynie A. M. F. od

postanowienia Sądu Rejonowego wydanego w sprawie o zasiedzenie z udziałem D. C., M. C., P. C., M. C., J. A. K., N. T. i Skarbu Państwa-Starosty R...

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała oczywistą zasadność skargi, a uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ograniczyła się do stwierdzenia, że skarga jest „oczywiście uzasadniona wobec sprzeczności logicznej podstawy rozstrzygnięcia oraz niezrealizowania funkcji kontrolnej i rozpoznawczej Sądu Odwoławczego, a także wydanie orzeczenia bez rozpoznania całości sprawy i odniesienia się do zarzutów i twierdzeń wnioskodawczyni przedstawionych w odpowiedzi na apelację”. Jedyny zarzut kasacyjny został oparty na wskazanym przez wnioskodawczynię naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. „w następstwie czego doszło do wydania orzeczenia z pominięciem części materiału zebranego w postępowaniu częściowym jego przeinaczeniem, zmiany prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz logicznie sprzecznych podstaw rozstrzygnięcia” (pisownia oryginalna).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie uznanymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Wśród wymagań formalnych skargi kasacyjnej odrębnie ujęto przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz, w art. 398⁴ § 2 k.p.c., zawarcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Na etapie przedsądu znaczenie uzyskują tylko te motywy, które wspierają ostatni z ww. wniosków, natomiast analiza uzasadnienia podstaw kasacyjnych staje się aktualna dopiero wówczas, gdy skarga zostanie przyjęta do rozpoznania.

W okolicznościach sprawy przedmiotem badania, czy wystąpiła przyczyna kasacyjna wskazana przez skarżącą, mogły być wyłącznie argumenty przywołane przez skarżącą na poparcie tezy o oczywistej zasadności wniesionej skargi. Przedstawiony przez skarżącą wywód, sprowadzający się do zacytowanego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ograniczał się jednak do stwierdzenia, że postanowienie Sądu Okręgowego cechowało się określonymi wadliwościami, a pomijał wyjaśnienie, na czym te wadliwości polegały. Nie sposób zatem przyjąć, by skarżąca w stosownej części pisma procesowego, stanowiącej realizację wymagania formalnego skargi kasacyjnej określonego w art. 398⁴ § 2 *in fine* k.p.c., wykazała wystąpienie wskazanej przez siebie przyczyny kasacyjnej.

Niezależnie od powyższych uwag wypada przypomnieć, że powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oznacza, iż, w przekonaniu skarżącego, wadliwe w stopniu oczywistym jest zakwestionowane skargą orzeczenie sądu drugiej instancji. Wadliwość ta musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01), gdyż w postępowaniu kasacyjnym przedmiotem oceny jest wyłącznie zasadność skargi a nie trafność rozstrzygnięcia sprawy przez sąd drugiej instancji. Skarżący winien zatem przedstawić argumenty jednoznacznie świadczące o tym, że - wobec doniosłości sformułowanych racji - skarga kasacyjna, w razie jej przyjęcia do rozpoznania, powinna zostać uwzględniona. Na etapie badania, czy wystąpiła przyczyna kasacyjna wskazywana przez skarżącego, w sposób oczywisty nie może dochodzić do oceny zasadności poszczególnych zarzutów, ponieważ taka ich merytoryczna analiza, dokonywana w odpowiednim składzie orzekającym, następuje dopiero w razie uprzedniego przyjęcia skargi do rozpoznania. Badaniu podlega jednak korelacja między zgłoszonymi zarzutami i twierdzeniem o wystąpieniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nakierowanej na zwalczenie - również oczywistych - wadliwości zaskarżonego wyroku.

Także jednak ocena przeprowadzona z opisanej tu perspektywy prowadzi do wniosku, że skarżąca nie wykazała wystąpienia przywołanej przez siebie przyczyny kasacyjnej. W skardze zakwestionowana została bowiem ocena dowodów, podczas gdy nie może być ona przedmiotem kontroli kasacyjnej. Powyższy wniosek wynika wprost z art. 398³ § 3 k.p.c., który stanowi, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą

być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Nawet więc gdyby stanowisko skarżącej w przedmiocie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. było trafne i odpowiednio umotywowane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to argumentacja ta nie mogłaby mieć wpływu na kierunek rozstrzygnięcia. To samo tyczy się dalszej części jedyne zarzutu skargi kasacyjnej, o rzekomym pominięciu przez Sąd drugiej instancji nieokreślonych bliżej zarzutów zawartych w odpowiedzi na apelację. Zarzut skargi nie obejmował bowiem unormowania dotyczącego zakresu, w jakim sąd drugiej instancji ma rozpoznawać sprawę w ramach kontroli instancyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Uzasadniało to odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz, wobec sprzeczności interesów, obciążenie skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez uczestnika postępowania, Skarbu Państwa - Starosty R. (art. 520 § 3 k.p.c.), przy czym, z uwagi na wysokość dochodów skarżącej, za zasadne uznano obciążenie skarżącej tymi kosztami wyłącznie w części.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.